

Θαυματουργή εμφάνιση της Αγίας Παρασκευής το 1947

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Θαυματουργή εμφάνιση της Αγίας Παρασκευής το 1947 για θαμμένο μεσαιωνικό
Ναό της, «ατελέσφορη» μέχρι σήμερα!

γράφει ο Γιώργος Ανεστόπουλος

Η παρακάτω είναι μια αληθινή ιστορία. Είναι γνωστή στην ευρύτερη περιοχή της
Υπάτης - Φθιώτιδας από το '50 που ξεκίνησε να συμβαίνει.

Είναι ένα απ' αυτά τα θαυμαστά περιστατικά που κατά καιρούς πλην σπανίως
συμβαίνουν σε κάποιες λιγοστές περιπτώσεις «ευλογημένων ανθρώπων» στο διάβα
της ιστορίας.

Αναφέρομαι στις εμφανίσεις Αγίων Μορφών σε ανθρώπους για να τους
αποκαλύψουν σημεία όπου θα πρέπει να αναζητηθούν εικόνες ή λείψανα.

Κάτι τέτοιο συνέβη το 1947.

Δεν θεωρώ σκόπιμο επί του παρόντος να αναφέρω συγκεκριμένα επώνυμα και οικογένειες.

Ας τονιστούν τα περιστατικά και μόνον.

Εννοείται βεβαίως, ότι έτσι και αποφασίσουν, έστω και σήμερα, κοντά 70 χρόνια μετά, Εκκλησία και Πολιτεία να ενδιαφερθούν (και όχι γραφειοκρατικά – τυπικά – δήθεν όπως κάποιοι κάποτε αλλά ουσιαστικά, όλα τα στοιχεία θα είναι στη διάθεσή τους).

Τον πρωταγωνιστή μόνον της ιστορίας θα ονομάσω ως κυρ Δημήτρη. Περίπου 50 ετών τότε. Το συμβάν συνέβη εν μέσω του εμφυλίου και σοβαρότατων ταραχών στην εν λόγω περιοχή που έθεσαν επανειλημμένα σε κίνδυνο την οικογένεια του κυρ Δημήτρη.

Για την ακρίβεια, οι αντάρτες απειλούσαν τη ζωή όλης του της οικογένειας εάν δεν τους παρέδιδε τις τρεις από τις κόρες του και τις τρεις ανηψιές του που είχε υπ' ευθύνη του. Ηλικίες από 14 – 17 (τι να τις ήθελαν άραγε οι αντάρτες; Μπορεί να φανταστεί κανείς μήπως να μου πει κι εμένα;)

Ο κυρ Δημήτρης αρνιόταν πεισματικά να το πράξει. Τις είχε κρυμμένες στην κυριολεξία μέσα σε κρυφό πρόχειρο παράπηγμα που είχε φτιάξει μέσα σε βάτα. Τα κορίτσια κοιμόντουσαν τις νύχτες στην κυριολεξία μαζί με σκορπιούς και φίδια.

Δεν είχαν δε, ούτε καν σπίτι. Τους το είχαν κάψει οι Γερμανοί στον πόλεμο μαζί με όλο το χωριό (Μεσοχώρι (παλαιά ονομασία «Λιάσκοβο») όπου εκτέλεσαν και περί τους 100 κατοίκους. Άλλο ένα από τα πολλά «Δίστομα – Καλάβρυτα» που ποτέ δεν πήραν δημοσιότητα ούτε αποζημιώσεις από ΚΑΝΕΝΑΝ μετά τον πόλεμο για την ολοσχερή καταστροφή τους).

Αναφέρομαι στην περιοχή της Οίτης και συγκεκριμένα «Συκά – Μεσοχώρι – Υπάτης». Χίλια περίπου μέτρα υψόμετρο.

Κάποιο βράδυ, τελώντας σε απόγνωση και θλίψη από την όλη κατάσταση ο κυρ Δημήτρης, γνωρίζοντας ότι τα «περιθώρια» που του έδιναν οι αντάρτες λιγότευαν ασφυκτικά, έξω από μια πρόχειρη καλύβα που είχε φτιάξει για την οικογένειά του, του εμφανίστηκε μια «Μαυροφόρα».

Νόμισε πως ήταν μια συνηθισμένη γυναίκα.

Τον ρώτησε «τι έχει;»

Της εξήγησε μέσες άκρες, με σκυμμένο κεφάλι, αφού ανθρωπίνως πρόσφερε στη γερόντισσα κάτι να φάει από τα ελάχιστα υποτυπώδη που είχαν.

Του ζήτησε να προστατεύσει την «περιοχή Της» γιατί «Της πατάνε τα Μάτια τα ζώα» κι Αυτή σε αντάλλαγμα θα του προστάτευε την οικογένειά του για πάντα.

Ο κυρ Δημήτρης δεν κατάλαβε τίποτα, μέχρι που ξαφνικά «άλλαξε η Μορφή Της» και εμφανίστηκε ενώπιόν του «στα Λευκά Λάμπουσα και απαστράπτουσα».

Ταράχτηκε... «Ποιά είσαι Συ»; Την ξαναρώτησε

Η Αγία Παρασκευή, του είπε.

Ο κυρ Δημήτρης τότε κάτι άρχισε να καταλαβαίνει... «Αγία Παρασκευή»... «Τα Μάτια»...

Πες μου τι θέλεις και θα το κάνω, της είπε με δέος και σεβασμό γονατιστός μπροστά της.

Πάμε να σου δείξω, του λέει, ξαναέγινε η «Απλή σκυφτή μαυροφόρα» που ήταν πριν και πήρανε τον ανήφορο για μια περιοχή που ήταν γνωστή ως «Παλαιοχώρι».

Ήταν μια κατεστραμμένη πολύ παλαιά Πολιτεία...μόνον ερείπια και θεμέλια φαίνονταν...πιθανόν, από τα βυζαντινά τα χρόνια...Μεσαίωνα...οι Αρχαιολόγοι τα ξέρουν αυτά...

Περπατούσαν μαζί, νύχτα, μπροστά αυτή, πίσω ο κυρ Δημήτρης κάμποση ώρα στην ανηφόρα και στο δάσος. Από μόνο του αυτό θα πρέπει να ήταν εκπληκτική εμπειρία για τον ταλαιπωρημένο μεσήλικα που πριν απ' αυτά είχε επιβιώσει αυτός και η οικογένειά του από την κατοχή. Και που πολλά χρόνια πριν, είχε βρεθεί επί 10 χρόνια στο Βαλκανικό - Μικρασιατικό Μέτωπο κι επέζησε κι από εκεί. Για να βρεθεί εκείνη τη νύχτα σ' εκείνο το δάσος, επί πόση ώρα να βαδίζει μαζί με μια Αγία Μορφή!

Τον πήγε σ' ένα σημείο όπου φαίνονταν τα απομεινάρια από μια μικρή εκκλησία.

Του τ' έδειξε, δεν του εξήγησε τίποτα παραπάνω και «εξαφανίστηκε».

Σ' εκείνο το σημείο, τότε υπήρχε ένας μεγάλος πλάτανος. Στη ρίζα του ανάβλυζε νερό, πόσιμο. Όλοι όσοι ήταν βοσκοί ή καλλιεργητές το γνώριζαν και σταματούσαν σ' εκείνο το σημείο να ξεποστάσουν. Ποτέ κανείς δεν κατάλαβε από που έβγαινε εκείνο το νερό. Ούτε από που ερχόταν εκείνη η έντονη μυρωδιά βασιλικού. Κάποια στιγμή αργότερα ο πλάτανος "πάει", χάθηκε...Έγινε καυσόξυλα;

ποιός ξέρει;...πάντως, μαζί του χάθηκε και το νερό και η μυρωδιά βασιλικού...

Μετά απ' τα «νυχτερινά περίεργα», όλα αυτά έβρισκαν κατά κάποιον τρόπο την «εξηγήσή» τους...

Ο κυρ Δημήτρης μίλησε με συγχωριανούς του, μπας και σκάψουν. Σκέφτηκε πως ίσως να ήταν κάποια εικόνα της Αγίας από κάτω.

Όλοι όμως του είπαν πως αν τολμούσε κάποιος να σκάψει τέτοιες εποχές θα τον εκτελούσαν οι αντάρτες. Θα νόμιζαν πως ψάχνει για λίρες. Ήταν βλέπεις η εποχή με τα εγγλέζικα σεντούκια λίρες που όλοι έψαχναν από την εποχή του πολέμου. Θα τον βασάνιζαν λοιπόν μέχρι θανάτου για να πει ότι ξέρει...

Άσε που πάνω εκεί στην Οίτη και πάνω από το χωριό του (Μεσοχώρι) ήταν ένα από τα «μακάβρια στρατόπεδα» των ανταρτών. Ένα από τα περιβόητα «Μεγάλα Λαϊκά Δικαστήρια». Ήταν μια χαράδρα εκεί κοντά. Είχανε γκρεμίσει εκεί κάτω πλήθος «τιμωρημένων/εκτελεσθέντων με συνοπτικές διαδικασίες». Τους βρήκαν (πλήθος τα σαπισμένα πτώματα) μετά απ' το τέλος του εμφυλίου. Άλλο ένα από τα σοβαρότατα περιστατικά αυτού του άτιμου πολέμου που συγκαλύφτηκαν μπας και ξεχαστούν τα μίση και οι βεντέτες μιαν ώρα αρχύτερα. Ο φόβος όμως σ' εκείνα τα βουνά τότε κάλπαζε με χίλια.

Έτσι, το άφησε γι' αργότερα. Έβαλε απλώς ένα συρματοπλέγμα γύρω γύρω στα υπολείμματα του παλαιού Ναού για να μην μπαίνουν ζώα μέσα και πατάνε τον Ιερό Καθαγιασμένο Χώρο.

Η ιστορία του έγινε γνωστή παντού εκεί γύρω στα χωριά. Έτσι, πάντα κάποιος βοσκός άναβε λιβάνι εκεί πια.

Τα χρόνια πέρασαν. Η Αγία έκανε πράγματι το θαύμα της ξανά και ξανά και ξανά. Προστάτεψε την οικογένεια του κυρ Δημήτρη.

Του είχε πει επί λέξη όταν του εμφανίστηκε εκείνο το βράδυ πως ακόμη και σφαίρες να περάσουν τη στολή του γιού του – που υπηρετούσε στον Εθνικό Στρατό τότε – η στολή μπορεί να γίνει κομμάτια, αλλά αυτός δεν θα πάθει τίποτα.

Ακριβώς αυτό και συνέβη.

Ο γιός του σε λίγο καιρό συμμετείχε στις μάχες στο Γράμμο και στο Βίτσι. Η στολή του όντως έγινε κομμάτια από τις σφαίρες και τα θραύσματα. Δεν τον άγγιξε όμως ούτε μία.

Είχανε να το λένε για δεκαετίες στο σόι του για το χαρούμενο αλλά και αστείο

ξέσπασμα του Διοικητή του μόλις τον είδε ζωντανό αλλά με ξεσκισμένη στολή μετά τη μάχη:

«Ρε Κ...., άιντε ρε να βάλεις ένα άλλο παντελόνι, δεν μπορώ να τα βλέπω ρε άλλο να κρέμονται απ' έξω σαν αδέσποτα καρύδια»...

Και το νευρικό γέλιο στο ταλαιπωρημένο Τάγμα πήγαινε σύννεφο...τον είχανε για «γούρι» πλέον τον Κ...

Ήταν ένα ξεκάθαρο θαύμα «σωτήριας παρέμβασης»...

Και πριν υπήρξαν παρόμοια παράξενα και μετά ακολούθησαν κι άλλα πολλά τέτοια και παρόμοια. Και σ' αυτόν και στον πατέρα του και σ' όλη την οικογένεια.

Πιο πριν είχαν πάρει οι αντάρτες αιχμάλωτο τον κυρ Δημήτρη για έξι μήνες μέχρι να μαρτυρήσει και να παραδώσει τα κορίτσια του (και τα μεγαλύτερα αγόρια του που τα είχε φυγαδευμένα στην Αθήνα).

Απειλούσανε να τον εκτελέσουν. Τον είχανε δεμένο για πολλές ώρες ανάποδα κεφάλι πόδια στο δέντρο και τον δέρνανε. Τελικά, όχι μόνον δεν τον εκτέλεσαν αλλά βρέθηκε κι ένας Χριστιανός Λοχαγός εκεί στους αντάρτες, τον λυπήθηκε και τον απελευθέρωσε νύχτα στα κρυφά.

Κάποια στιγμή, άρχισαν άλλες παράξενες «βοήθειες». Έγιναν πολλές «στρατιωτικές επιχειρήσεις» εκεί επάνω.

Πολλές συγκρούσεις. Οι πολίτες ως συνήθως βρίσκονταν στη μέση. Πότε σώζονταν αυτός και η οικογένειά του χάρη σε μια έγκαιρη πληροφόρηση από τον Εθνικό Στρατό για το που θα γίνει μάχη, πότε χάρη στους αντάρτες.

Πάντα κάποιος θα βρίσκονταν να τους βοηθήσει να αποφύγουν τις κακοτοπιές. Παρόμοιες παράξενες σωτηρίες συνεχίστηκαν σε όλη την οικογένεια για όλη την υπόλοιπη ζωή τους.

Έγινε η Προστάτιδα Αγία των οικογενειών των παιδιών του κυρ Δημήτρη. Σχεδόν 70 χρόνια μετά, τα θαύματα στους κλώνους αυτής της οικογένειας συνεχίζουν.

Πριν καμιά δεκαριά χρόνια, ένα από τα εγγόνια ο 40άρης Β. Αντιμετώπισε μια σοβαρότατη κατάσταση.

Τους εμφανίστηκε μέσα στο σπίτι τους, νύχτα. Μόλις είχαν μπει στο σπίτι και πρόλαβαν κι αυτός και η γυναίκα του να δουν την «Μυστήρια Φωταγωγία», την παρουσία Της κι εξαφανίστηκε.

Τηλεφώνησαν αμέσως στην θεία τους την Κ... και κόρη του κυρ Δημήτρη. Κάτι γνώριζαν από το παρελθόν γι' αυτήν την ιστορία. Τους τα είπε και τους εξήγησε πως η Αγία τους ενημέρωσε μ' αυτόν τον τρόπο ότι η κατάσταση που αντιμετωπίζουν θα αποκατασταθεί άμεσα.

Κι όντως. Την άλλη μέρα, το πρόβλημα είχε λήξει.

Ο Β..., ένας πεισματάρης άνθρωπος – πυροσβέστης – πήγε αμέσως επαρχία, βρήκε τη θεία του και της ζήτησε όλες τις λεπτομέρειες της ιστορίας. Του τα είπε.

Τη ρώτησε γιατί δεν έγινε μπορετό τόσες δεκαετίες να ανασκαφεί το σημείο του αρχαίου Ναού μήπως και υπάρχει κάτι από κάτω που η Αγία θέλει να έρθει στην επιφάνεια. Η θεία του δεν μπορούσε ν' απαντήσει.

Ο Β. την πήρε και μαζί προσπάθησαν να βγάλουν κάποια «άκρη» μέσα στην γενικότερη γραφειοκρατία ώστε να προχωρήσει η ανασκαφή. Δεν κατόρθωσαν τίποτα.

Ούτε καν από την Εκκλησιαστική πλευρά. Μόνον αόριστες υποσχέσεις περί συμπαράστασης και βοήθειας»....

Απ' ότι γίνεται κατανοητό απ' την όλη ιστορία πάντα μα πάντα κάποιο ανυπέρβλητο εμπόδιο μεσολαβούσε για να «μην ανασκαφεί το μέρος».

Η περιοχή εκεί πλέον εδώ και καμιά δεκαριά χρόνια έχει κηρυχτεί ως αρχαιολογική ζώνη. Δεν μπορεί να σκάψει έτσι απλά ο καθένας.

Αλλά και ούτε μπορεί ο οποιοσδήποτε πολίτης να πάει και να κινητοποιήσει όλη αυτή την τερατώδη γραφειοκρατία που απαιτείται προκειμένου να επιτραπεί ανασκαφή.

Η θεία του ήταν τότε ήδη σε προχωρημένη κατάσταση ημιαναπηρίας. Κι όμως έτρεξε, μαζί με τον χειρουργημένο στην καρδιά σύζυγό της εκεί επάνω στα βουνά, πήγε σε ιερείς, σε κοινοτάρχες, αλλά τίποτα.

Απογοητευμένη, το μόνο που μπόρεσε πλέον να κάνει ήταν να αποκαταστήσει το μεταλλικό εικονισματάκι που είχε φτιάξει εκεί η οικογένειά της προ 50 ετών και με δικά της έξοδα να στήσει έναν τρίμετρο μεταλλικό σταυρό επάνω στο σημείο

ώστε να μην χαθεί ξανά το μέρος όπως κάμποσα χρόνια πριν όταν το διπλανό δάσος είχε επεκταθεί και είχε πνίξει τα πάντα, ακόμη και το ίδιο το σημείο των ερειπίων του παλαιού κατεστραμμένου Ναού. (Και που κατόπιν, μια δασική πυρκαϊά κατέκαψε τα πάντα κι αποκάλυψε πάλι το σημείο του Ναού)...

Κατά τα φαινόμενα, είναι μια πολύ σοβαρή περίπτωση που όμως δεν μπορεί να την χειριστεί ο οποιοσδήποτε.

Προφανώς, πάνε, τελείωσαν οι καιροί που όταν ένας Πολίτης είχε μια τέτοια θρησκευτική εμπειρία, θεωρούνταν επαρκές αυτό για να ψάξουν...

Πόσες και πόσες εκκλησίες και μοναστήρια δεν ιδρύθηκαν έτσι;

Όπως και να' χει, επί σχεδόν 70 χρόνια προκύπτουν διαρκώς εμπόδια για μια έρευνα...δεν έγινε ποτέ όχι συστηματική εις βάθος ανασκαφή...ούτε καν στοιχειώδης...πέραν από κάτι ογκώδεις εξωτερικά εμφανείς μαρμάρινους όγκους που αφαίρεσε η Αρχαιολογική Εφορία προ δεκαετίας.

Το περίεργο - επίσης - είναι που επί 67 χρόνια κι ενώ η ιστορία είναι γνωστή, ουδείς ποτέ δεν αποτόλμησε να πάει να σκάψει ούτε καν λαθραία (πχ μήπως και βρει τίποτε αξίας...μην ξεχνάμε ότι πρόσφατα εκκλάπησαν ακόμη και λείψανα από έναν ναό)...

Πάντα την είχα στο νου μου αυτή την ιστορία. Αλλά την θυμήθηκα πιο έντονα μόλις διάβασα πρόσφατα για τον Ναό του Αγίου Λαζάρου στην περιοχή Κιτίου στην Κύπρο και για την μικρή λειψανοθήκη με μικρό λείψανο του Αγίου που βρήκαν σε κάποιες εργασίες αποκατάστασης σε πολύ μεγάλο βάθος «κρυμμένο» κάτω από τον Ναό...

Τα κυρίως λείψανα τα είχε αφαιρέσει κάποιος Βυζαντινός Αυτοκράτορας - όπως έκαναν πάντα - μέχρι που το 1204 εκκλάπησαν από τους σταυροφόρους (μαζί με ΤΑ ΠΑΝΤΑ από την Πόλη), πήγαν στη Δύση απ' όπου και χάθηκαν οριστικά....

Οπότε, όταν βρήκαν τη μικρή λειψανοθήκη (περίπου το 1960) όλοι κατάλαβαν πως οι τότε (το 800 περίπου επί Λέοντος Σοφού) υπεύθυνοι «κρυφά κράτησαν ένα μικρό τμήμα λειψάνου» για το Ναό) και το έκρυψαν βαθιά κάτω από την Αγία Τράπεζα...όπου και ως «μυστικό» μετατράπηκε σε θρύλο, σε παράδοση, σε μύθο και....«ξεχάστηκε» με τα χρόνια...τους Αιώνες...ως το 1960 που ξαναβρέθηκε...

Μόνον ένας άνθρωπος υψηλού Ιερατικού κύρους θα μπορούσε πια να ξεκουνήσει την Ελληνική αντιεκκλησιαστική γραφειοκρατία για ένα τέτοιο θέμα...

Ή θα βρει λοιπόν αυτή η Ιερή Ιστορία το Αίσιο Πέρας της τώρα ή θα τραβήξει έτσι

για πάντα...μια και οδεύουμε για ακόμη πιο «αντιεκκλησιαστικές άθρες μέρες σ' αυτή την Ελλαδική Πολιτεία»...

Πηγές: xristianos.gr- egeanhawk.blogspot.gr